

Катрин Панкол - „Muchachas“ (Момичетата), книга 1

Колко са грозни хората, направо не е истина! – въздъхна Органс, нагласявайки бинокъла на върха на носа си. – Нищо чудно, че имам такъв страхотен успех...

Облечена в анасоновозелена жилетка и плътно прилепнали червени джинси, обути в маркови балеринки, тя се бе настанила до еркерния прозорец на хола и наблюдаваше минувачите, които сновяха нагоре-надолу по улицата.

– Виж ги: дебели, сиви, треперят, правят гримаси, скърцат със зъби, абе, какво да ти кажа, някакви жалки, мърморещи нещастници, откъдето и да ги погледнеш...

Излегнат на леглото със слушалки на уши, Гари отмерва ритъма с големите си стъпала. Едното обуто в черен чорап, другото в червен. Едно, две, три, четири, въздишка, пет, шест, седем, осем, пауза, триола, полувъздишка, девет, десет.

– А може би – продължава Органс – това са мекотели, които се огъват ту наляво, ту надясно – дълги, унили, безцелно реещи се нишки.

Гари се протяга. Прозява се. Прокарва пръсти през косата си. Лимоненожълтата му риза от „Брукс Брадърс“ се измъква от старите му кадифени панталони. Той маха слушалките от ушите си и погледът му се спира на прелестната Органс – вещица с дълга червеникавокестенява коса, приятно ухаеща на билковия шампоан от „Кил“, който употребява два пъти седмично, който му забранява да ползва, „като се има предвид колко струва!“, и който крие под тоалетната ръкавица при душа или зад седалката на тоалетната. В края на краищата Гари винаги го открива. До или до диез, се пита той, смръщил вежди. Отново отгръща партитурата, за да се увери.

– Всички до един облечени в кафяво, в сиво, в черно. Нито едно червено копче или зелен шал! Столове, казвам ти, истински столове. Цяла армия столове, които треперят в очакване на шефския задник. Право да ти кажа, Гари, сякаш всички те са в траур. Нямаат капчица надежда. Крачат по улицата, защото са им казали да стават рано, да вземат влака или метрото, да отидат на работа, да кимат безпрекословно на някакъв напомаден тъпак, който им се явява господар. Аз отказвам да съм стол!

– Не си ли гладна? – осведомява се Гари, затваряйки партитурата, без да спира да повтаря под нос, до диез, да, точно така, до диез, ми, ре, фа, си бемол, до.

– Отказвам да съм стол, искам да съм Айфеловата кула. Искам да създам дреха, която да удължава силуета, да прави хората по-фини, да ги извисява до небето. „Простотата е висша форма на изтънченост.“ Това ще бъде моят девиз.

– Леонардо да Винчи го е казал доста преди теб.

– Сигурен ли си? – невярващо потропва тя с крак по дървения прозоречен плот, на който се е покатерила.

– Аз ти го пошушнах снощи на ухото. Забрави ли?

– Толкова по-зле за него! Смятам да си го присвоя. Удари моят час, Гари. Не искам да съм журналистка, нито пресаташе, нито някакъв невзрачен дизайнер на конфекция, искам да създавам, да творя... Да наложа моя стил.

Органс млъква. Навежда се напред, сякаш е забелязала елегантен силует на улицата, но разочаровано се изправя.

– Трябва да си смахнат, за да успееш в този занаят. Да се развяваш насам-натам с торбичка кокаин, с къси панталонки буфан, с маншон от зебра, с калци във флуоресциращи цветове... Аз не съм смахната.

– Не си ли гладна? – повтори въпроса си Гари, подпрян на лакът в позата на Мислителя. В ума му изниква чайната в „Нойе Галерие“ на Пето авеню: кафе „Сабарски“. Гари харесва това дискретно заведение с дървени ламперии, с кръгли масички с мраморен плот и със старото черно пиано „Ямаха“, което скучае в ъгъла.

Дешифрирането на партитурата е събудило апетита му. Гладен е.

– Гладна ли? – отвръща разсеяно Ортанс, сякаш я питат дали не иска да осинови жълтокачулато какаду от Океания.

– Умирам от глад, яде ми се карамелизиран ябълков сладкиш с бита сметана. Искам да отида в кафе „Сабарски“. Там е уютно, закътано, пълно е с вкусни неща за похапване, с белокоси възрастни хора, окичено е с дребни украшения, а дечицата са послушни, седят изправени на столовете и не реват.

Ортанс свива рамене.

– Аз съм талантилива, блестяща, имам диплома от „Сейнт Мартинс“, показах на какво съм способна, докато работех за „Гап“ и за други марки. Липсват ми парите и ракетата носител... богат съпруг. Нямам богат съпруг. Искам да имам богат съпруг.

Тя обхожда с поглед стаята, сякаш този мъж се е скрил под някое легло или под скрина.

– Чудя се дали да си поръчам ябълков сладкиш или schwarzwälder kirschtorte. Колебая се.

– Защо не вземеш да продадеш скъпоценностите на Короната...

– И чаша топъл виенски шоколад. С много сметана.

– Ще отида при баба ти.

– Бабка е много стисната.

– Ще допра пистолет до посребреното й слепоочие.

– Чаша топъл, много гъст шоколад с бита сметана и една schwarzwälder kirschtorte. Голямо парче шоколадова торта с череша и сметана. Взemi си палтото.

Ортанс се подчинява. Когато е гладен, Гари е глух за всичко наоколо. Тя хвърля един последен поглед на манекена на колелца, облечен в рокля, набодена цялата в карфици. Три седмици труд. Изкусно плисирано ветрило, което се спуска от талията и стига до коляното. Тясно, плътно прилепнало по тялото горнище, едва загатнат, умело прикрит ханш. Простотата е висша форма на изтънченост. Божествено!

– Какво ще кажеш за най-новия ми модел?

– Все още се колебая.

С разгуптяно сърце тя очаква да чуе присъдата. Той е първата й публика. Тази, на която се старае да се хареса, пред която изпробва оръжията си. Двата учат заедно, порастват заедно, тя учудва него, той – нея, никога не си омръзват. Ако сложи собственически ръка върху него, той леко се изплъзва, отърсва се и с един поглед я предупреждава, не така, Ортанс! Не така! Остави ме да дишам. А когато той се доближава прекалено близо, докато тя скицира, тя го отблъсква на свой ред, мърморейки сърдито. Той отвръща, окей, ще намина по-късно. Няма причина за тревога, двамата ще се срещнат вечерта в голямото легло, кожата им ще пламне от жарките ласки, които ги разкъсват и които продължават, докато единият от двамата замоли за пощада. Гари е вечният победител, понеже Ортанс е нетърпелива и лакома. С никой друг няма да мога да живея по този начин. Пианото му прави моите модели нежни и ефирни, музиката на Шуберт, Бах и Моцарт придава ритъм и обем на скиците ми.

Тя очаква неговите точни оценки. Той винаги подбира грижливо думите си, никога не произнася една дума вместо друга. Казва инцидент, несъответствие, превратност, непредвидимост, в зависимост от сериозността на положението. Учи я да мисли позадълбочено. И я възпира, когато е прекалено припряна. Завчера, след като се бе потрудила здраво и дълго бе премисляла, Ортанс изнамери едно определение за тяхната любов, което им прилегна като ръкавица, излязла изпод ръцете на прочут дизайнер. Любовта, заяви тя, докато той си правеше кафе, това е, когато двама души, които се обичат, могат да живеят поотделно, но решават да заживеят заедно. Такава е нашата история.

Бе въздъхнала, удовлетворена, той я бе грабнал и двамата се търкулнаха на големия продънен диван – разделителната линия между техните царства: музиката и модата. Висшата мода, уточнява Органс, бърчейки носле.

– Ами ако... – казва Гари.

– Ако повдигна леко полата?

– Ако... се изкуша да си поръчам едно парче лимонов кейк? Хрупкав, пухкав, а лимонът не дразни зъбите. Колебая се... А ти какво ще си поръчаш?

– Нищо – срязва го тя, обидена. – Ще те гледам как ядеш и ще си мисля за плисето. Може би все пак леко да пипна талията... Или да я оставя както си е.

– Добре, но това не ти пречи да си поръчваш всеки път купища сладкиши, които унищожаваш до последната трошица. Стържеш с виличката по чинията, говориш с пълна уста, направо си отвратителна, Органс Кортес.

– Това е, защото твърдо съм решила да не напълнявам. Въпрос на стратегия. Аз съм силна от калориите. Те тероризират всички момичета по света, а пък аз ги презирам. Затова те ми се обиждат и ме отбягват.

– Обличай си палтото, вятърът в Парка е много силен. Ще отидем пеша, ще ни се раздвижи кръвта.

– Максим Симоенс е притежавал своя собствена модна къща едва двайсет и три годишен...

– Вземи си ръкавиците, шала, шапката. Забрави за роклята и за карфиците. Стомахът ми е празен и ти, жено, трябва да ми се подчиняваш!

Вървят из Парка и се борят с вятъра. Органс здраво се е вкопчила в ръката на Гари. Той крачи широко, тя ситни до него. Той мръщи вежди, преследвайки някакъв акорд, който му се изплъзва. Тя премества малко по-нагоре една карфица върху манекена на колелца. Той дебне акорда от шестнайсетини, тя се чуди дали да не пусне плата да пада на едри гънки. Двамата са потънали в собствените си мисли и не забелязват бягащите хора, катеричките, моравите и хълмовете, младежите, които си подхвърлят фризбита, продавачите на брецели и на наденички, пързалките и летящите топки. Зима е и Паркът е кафяв, тук-там оплешивял. Няма нищо общо с картичките, които си купуват туристите.

Дърветата се привеждат под напора на вятъра, клоните им се огъват, носовете на Органс и Гари се зачервяват от вятъра, погледите им се замъгляват от бликналите сълзи. Само Органс говори на висок глас. Сякаш за да се пребори със спазъма в стомаха, който я парализира и я дърпа надолу. Сутрин се събужда със стомах, свит от страх. Не знае какво определение да даде, с какво име да назове това състояние. То е като възел, който я разполовява и я хвърля в лепкав страх. Ами ако животът ѝ се изплъзне от контрол? Досега бе живяла устремено като в цветен филм, но от известно време насам се бори с някаква плашеща сивота. Ами ако пропусне своя шанс? Тя е почти стара. Двайсет и три години, това си е началото на края, смърт на клетките, разпад на невроните, пише го във всяко научнопопулярно четиво. Времето не е вече на нейна страна, това ѝ е пределно ясно. Не знае в коя посока да поеме. А и спестяванията ѝ са на привършване. Органс увива на пръста си кичур коса, навежда се, без да пуска ръката на Гари, и откъсва една изсъхнала вейчица, отмята със свободната си ръка косата си, промушва през нея клонката и я свива в изискан кок, след което отново се замисля, открила челото си и дългата си царствено грациозна шия. Да хитрува. Да не показва, че се колебае. Да пренебрегне възела, стиснал стомаха ѝ. Да действа. Действието прогонва страха. Тя винаги е действала смело.

– Или... изцяло променям всичко. Плисирам горнището и свивам обема на полата. Полата плътно по тялото, горнището във формата на две раковини, които са хванали

бюста с три малки перлени копченца и се спускат на дипли, подчертавайки талията. Какво ще кажеш за това, а?

До слуха му достигат само последните думи, които очевидно никак не му се нравят. Куци патици, изникнали от нищото, се клатушкат във виденията му. Опетнено мечтание. Дисонанс. Той ненавижда дисонанса.

– Би могъл да ми отговориш!

– Ортанс, моля те, преследвам една нота... една мъничка нота, която да свърже останалите и да ги поведе. Тя е тук някъде наблизко, почти я докоснах. Остави ме да я уловя и след това ще те изслушам, обещавам.

– Кризата преобърна всичко с главата надолу, разбираш ли? Продажбите падат, митата на платовете се покачват, големите марки са наясно и затова залагат само на сигурно, на името и на престижа си. Аз трябва да се промъкна и да пробия, преди да е станало прекалено късно. В противен случай съм умряла и не ми остава нищо друго, освен да правя подгъви.

Тя го придърпва още по-здраво към себе си, за да го върне към нейния проблем, към възела в стомаха ѝ, който заплашва да я стисне за гърлото.

– В живота няма само музика! – извиква. – Говори ми, Гари, кажи нещо.

Притиска се към него и долавя уханието на тоалетна вода, примесено с мирис на вълна от морскосиньото му яке с качулка. Колко време стана, откакто се мъкне с това старо яке? Отказва да го смени. Тя го знае от едно време. На десния му ръкав се вижда отпечатъкът от ръката ѝ. Точно там вълненият плат е леко степен. Това е моята ръка, там съм оставила моя отпечатък. Тя здраво го разтърсва, той се измъква, тя отново се вкопчва в него и той пак я отхвърля.

– Трябва да покажа нещо ново, трябва да създавам. В това е единственият изход от кризата. Само творчеството ще съживи пазара. А аз трябва сама да се справям. Чувствам се страхотно самотна...

Той не извързва глава. Продължава да крачи, душейки за финалната нота. Ми, сол, ла, си, до, до дизез... видението е изчезнало. Нотата се е изпарила. Той свива юмруци и стисва челюсти. Отмята глава и върхът на шала, закрил носа му, се изхлузва. Дръпва ръкава на старото си яке. Пак го дръпва. Мисли с всички сили. Гневът духа в него, както вятърът в дърветата. Бесен е. Почти я беше хванал. Само без нерви, смърря се той, без нерви, началните ноти нали са налици. Акордът ще се появи в спокойната задушевна обстановка на чайната.

Това е неговото убежище. Там беше композирал първата част от първия си клавирен концерт. Докато духаше битата сметана върху гъстия виенски шоколад. Докато драскаше с молива нотите, които се блъскаха една през друга в ума му. Бележникът и едно малко меко моливче, което препуска по хартията са винаги в джоба му.

– Значи на теб не ти пука, така ли? – настоява Ортанс. – Не ме чуваш? Какво съм аз за теб? Мебел? Украшение? Електрическа крушка, която премигва?

Пуска ръката на Гари. Отдръпва се на една крачка разстояние. Изправя глава срещу вятъра. Стомахът ѝ пак се свива. Няма да отстъпи. Нито на спазъма в стомаха, нито на безразличието на Гари. Ще продължава сама. Всъщност в живота човек винаги е сам. Да си набия тази мисъл в главата и повече да не я забравям. Сама, сама, сама. Да, но какво точно да правя сама? Ритва топката, към която тича едно задъхано хлапе, изпраща я точно в обратната посока, момчето се развиква и се разплаква. Пада ти се, скръцва му със зъби тя. Потичай малко след топката и я хвани, няма да се свърши светът, ако потърчиш! Имаш два здрави крака, нали така!

Хлапето престава да реве и учудено се вторачва в нея.

– Защо плачеш? – пита то, спускайки ушанката върху ушите си.

– Не плача. Изчезвай.

– Ти си лоша! Ти си лоша и си грозна! В косата ти стърчи някаква суха клонка, грозно е.

Тя свива рамене и избърсва лице в ръкава си. Обръща се към Гари, готова за кавга. Той е спрял едно такси и без да я чака, се мята в него.

– Гари! – изкрещява тя и чувства как сълзите ѝ отново напират. Попива ги с ръкавиците и отново извиква: – Гари!

Втурва се към колата. Той затръшва вратата. Смъква прозореца и извиква, докато таксито потегля:

– Съжалявам, скъпа, имам нужда от спокойствие и тишина. Оставям те в компанията на твоите плисета. Ходенето пеша е най-доброто лекарство за обърканите ти мисли.

Ортанс проследява с поглед червените стопове на отдалечаващото се жълто такси. Той я е зарязал наред Парка. Зарязал я е наред Парка, без да му мигне окото. За какъв се мисли? Може би защото е красив, очарователен, безгрижен, смята, че всички девойки ще се юрнат по петите му? Да бе, как ли пък не... Панталонът му е прекалено къс, носи грамадни обувки. И стъпалата му са грамадни. Косата му е прекалено черна. Зъбите му – прекалено бели.

Стои известно време с отпуснати ръце и течащ нос. Поема дълбоко въздух. Вдига яка, за да се предпази от вятъра. Поглежда към малчугана, който продължава да се вира в нея. Изкривява лице в гримаса. Той се обръща бавно и преди да се втурне да догони топката си, ѝ подхвърля:

– Ето на, видя ли, че си грозна! Той те изхвърли като някакъв скапан, гнил банан.

И се затичва след топката.